

*N*agytemplomi **gyülekezeti élet**

DEBRECEN-NAGYTEMPLOMI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2016. új folyam V. (XXVI.)

20. szám

Október 31.
A reformáció ünnepe

Nagytemplomi gyülekezeti élet

2016. új folyam V. (XXVI.)
20. szám

„Mindennek megszabott ideje van...”	1
Látogatás a Charlotte-i testvérgyülekezetünkénél	2
„Énekeljetek az Úrnak új énekét; énekelj az Úrnak te egész föld!”	6
Magyar kálvinisták fészkei	9
Halottak napja árnyékában	12
„Jézus szeret minden kicsi gyereket”	14
Rejtvény	17
Szüreti mulatság a Nyitott Ajtóban	18
Szüreti mulatság az Immanuel Otthonban	20
Amikor az ember hobbjára hivatássá válik	24
„Felfoghatatlan az a tudat, hogymeg történt”	26
„Ez nem munka, ez szolgálat...”	28
A reformáció értékei a múltban és a jelenben	30
Bódás János: Református reformáció	32
Keresztelések, házasságkötések, konfirmáció, temetések	

Kiadja:
a Debrecen-Nagytemplomi
Református Egyházközség
Felelős kiadó: Vad Zsigmond
lelképásztor, esperes
Grafikai terv: Mikáczó Kamilla
Nyomda: Litográfia Kft.
Megjelenik évente 4 alkalommal.
Készült 800 példányban.

**Debrecen-Nagytemplomi
Református Egyházközség**
4026 Debrecen, Piac u. 4–6.
Telefon: +36 (52) 614-160
E-mail: nagytemplom@reformatus.hu
www.nagytemplom.hu
facebook.com/nagytemplom

Állandó alkalmaink:

Hétfő	9 óra reggeli csendes percek a Nyitott Ajtó Szociális Központban - de. ½ 10 óra édesanya-gyermek klub az Ifjúsági Központban - du. 6 óra bibliaiskola a gyülekezeti teremben
Kedd	9 óra reggeli csendes percek a Nyitott Ajtó Szociális Központban
Szerda	- de. 10 óra idősek bibliaórája a Nyitott Ajtó Szociális Központban - de. 10 óra édesanya-gyermek klub (gyesen lévő anyukák és kicsinyeik részére) az Ifjúsági Központban - du. 2 óra istentisztelet a „Reménysugár” Hajléktalanok Nappali Melegedőjében
Csütörtök	9 óra reggeli csendes percek a Nyitott Ajtó Szociális Központban - este 7 óra KÖSZIKLA bibliakör az Ifjúsági Központban - este ifjúsági bibliakör az Ifjúsági Központban
Péntek	- de. 10 óra bibliaiskola a Nyitott Ajtó Szociális Központban - este 7 óra Istent dicsőítő zenei alkalom az Ifjúsági Központban - este ifjúsági bibliakörök az Ifjúsági Központban
Szombat	- este ifjúsági bibliakör az Ifjúsági Központban - kéthetente 5 óraker középkorúak bibliaórája a Gyülekezeti Teremben

Istentiszteletet vasárnaponként 8, 10 és 18 órától tartunk. Úrvacsora a hónap első vasárnapján de. 10 óraker és a hónap harmadik vasárnapján reggel 8 óraker van.

A Lelkészi Hivatal nyitvatartása:

hétfő: 10–16 óráig, kedd: 10–16 óráig
szerda: 10–18 óráig, csütörtök: 10–16 óráig,
péntek: 10–14 óráig
Hétfőtől-csütörtökig 14 órától 16 óráig lelkigondozói ügyeletet tartunk a Lelkészi Hivatalban.

„Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt. Megvan az ideje a születésnek, és megvan az ideje a meghalásnak. Megvan az ideje az ültetésnek, és megvan az ideje az ültetvény kitépésének. Megvan az ideje az ölésnek, és megvan az ideje a gyógyításnak. Megvan az ideje a rombolásnak, és megvan az ideje az építésnek. Megvan az ideje a sírásnak, és megvan az ideje a nevetésnek. Megvan az ideje a gyásznak, és megvan az ideje a táncnak.”
(Prédikátor 3,1-4)

Október végén, november elején mindannyian ünneplünk és emlékezünk, mert ilyenkor ennek van az ideje. Ünneplünk, hiszen évről-évre eljön október 31-e, a protestantizmus születésnapja, és emlékezünk, mert mindannyian vesztettük már el szerettünket. A reformáció eseménye és a halottak napja sok mindenben hasonlít egymásra, hiszen mind a kettő túlmutat önmagán. Majdnem 500 évvel ezelőtt neves hithőseink azt akarták életükkel bizonyítani, hogy egyedül a Szentírás, a hit, a testet öltött kegyelem, vagyis Krisztus tud üdvözíteni, amiért Istené a dicsőség.

Kell ott fenn egy ország – nemcsak a híres énekesnek, hanem mindannyiunknak közös vágya, hogy több legyen körülöttünk, bennünk és fölöttünk, mint amit

földi szemeinkkel látni tudunk! Emlékezésünkben vigasztalást adhat az a tudat, hogy van Valaki, aki az élet utáni Életet is a kezében tartja!

Ha testi szemünkkel félhomályt is látunk, lelki szemeink láthatják a világosságot! Az emlékezés gyertyalángjai meggyújthatják szívünkben a bizonyosság tüzeit: minden, ami történt és történik, nem véletlenül, hanem megszabott rendben és időben jön el! Most annak van az ideje, hogy ünnepeljünk és emlékezzünk, miközben bizzunk és reméljünk, hiszen *„amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el Isten az őt szeretőknek!”*

Feketéné Lakatos Edina
beosztott lelkipásztor

Látogatás a Charlotte-i testvérgyülekezetünkénél

Egyházunk több, mint másfél évtizedes testvérgyülekezeti kapcsolatot ápol az Amerikai Egyesült Államok Észak-Karolina államában lévő Charlotte város Myers Park-i Presbiteriánus Gyülekezetével. Szeptember 30. és október 12. között Oláh István lelkipásztor testvéremmel tanulmányi út keretében élveztük az ottani testvéreink vendégszeretetét. Az utazás célja az volt, hogy meglévő kapcsolatunkat jobban elmélyítsük, valamint megismerjük a gyülekezetépítésre vonatkozó látásmódjukat, és szeretetszolgálati tevékenységüket.

Utunkat szeptember 30-án reggel kezdtük meg a Liszt Ferenc Repülőtérrel, ahonnan Münchenbe repültünk, majd átszállással elindultunk Charlotte-ba. Első teljes napunkat az Egyesült Államokban vendéglátóink jóvoltából pihenéssel töltöttük a várostól mintegy 130 mérföldnyire lévő Black Mountain erdejében, másnap pedig részt vettünk a gyülekezet hagyományos istentiszteletein. Ők maguk nevezik így a templomban zajló istentiszteleti alkalmakat, amelyek reggel 8.45-kor és délelőtt 11 órakor kezdődnek. Ezekkel párhuzamo-

san a gyülekezeti épületegyüttes másik végében lévő csarnokban úgynevezett „Celebrate Service”, vagyis újszerű, fiatalos istentiszteletet tartanak, amelyen a lelkipásztori igehirdetés mellett gyülekezeti tagok végzik a különféle szolgáltatásokat.

Ezt követően egy egész héten át ismerkedtünk a gyülekezeti szolgálati területek vezetőivel, a lelkipásztorokkal, és az általuk vezetett szolgáltatokkal. Minden beszélgetés esetében fontos szempont volt számunkra azoknak a módszereknek a megismerése, amelyek a mi

gyülekezetünk épülését is segíthetik. Jó volt betekinteni egy másik kontinensen, más körülmények között élő, más hagyományokkal rendelkező nép presbiteriánus hitéletébe és szempontrendszerébe. Sok szolgálati ág, amely az elmúlt években a gyülekezet megerősödését és növekedését segítette, új ötleteket, impulzusokat adott, amelyek bölcsen kezelve a nagytemplomi gyülekezet életében is felhasználhatóak lehetnek.

Alkalmunk volt a gyülekezet életén túl az amerikaiak hétköznapi életébe is betekintést nyerni. Mindegyik vendég-

A Myers Park-i Gyülekezet
lelkészeivel

látónk testvéri szeretetről, nyitottságról és a magyarok iránti tiszteletről tett bizonyosságot. Bőségesen elláttak bennünket étellel és itallal, és nagyon kényelmes szállást biztosítottak otthonaikban. Ennek ellenére azért jól esett 13 nap után itthon megízlelni a magyar konyha ízét.

Úgy gondolom, színes, tartalmas és eredményes volt a látogatásunk testvérgyülekezetünkénél, amiért mindenké előtt az Úr minden hála és dicsőség. Bízom abban, hogy a jó kapcsolat folytatódni fog gyülekezeteink között, és egyre többet tanulhatunk egymástól.

Molnár Szabolcs ifjúsági lelkipásztor

„Énekeljetek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld!”

Csodálatos hétvége az énekkar életében

A magyar történelem és a reformáció gazdag emlékű és még gazdagabb jelenű városában, Sárospatakon töltöttünk egy hétvégét a Nagytemplom Gyülekezeti Kórusának tagjaival.

Szeptember 30-án, pénteken este a város legkorábbi templomába, az egyik Árpád-házi királyunk, I. Endre uralkodása alatt épült Vártemplomba, mai nevén Szent Erzsébet templomba látogattunk el. A templom története évszázadokon át összeforrott a vár történetével. A templom hol katolikus, hol református istentiszteleteket szolgált, mivel a törvény

értelmében a jobbágyoknak azt a vallást kellett követniük, amit a vár urai – a Pálóczyak, Perényiek, Lorántffyak, Dobók és Rákócziak – képviseltek. A templom akusztikáját a két elénekelt a capella mű, a 42. zsoltár és Beethoven *Isten dicsősége* című énekével próbáltuk ki, melyek csodálatosan hangzottak a több száz éves falak között.

Szombaton délelőtt megismerkedhettünk a Református Kollégiumi Nagykönyvtár épületével, történetével, könyveinek „sorsával”. Mind a régi, mind az új hazai és külföldi protestáns teológiai és egyházi irodalom mellett gazdag természettudományos, szépirodalmi és sok más érdekes, kutatható anyag tartozik a gyűjteménybe. Külön figyelemmel nézegettük a Szovjetunióba hurcolt, majd néhány évvel ezelőtt visszakapott csodálatos remekműveket.

Nem kellett messze sétálni a következő látnivalóért: a Sárospataki Református

Kollégium az ország egyik legrégebben fennálló oktatási intézménye. Az évszázadok során hazánk számos nagy alakja töltötte itt diákéveit. A Kollégium igazgatója személyesen fogadott bennünket, és elmesélte a Kollégium 2014 áprilisától mai napig tartó, modern kori mesébe illő történetét: egy hajdani diák bekopogott a szobájába, és anyagi segítséget ajánlott fel az épület teljes felújítására. A termek és berendezések kialakításának végösszege 400 millió forint felett volt, a jókedvű adakozó azonban örömmel segítette alma materét. Az eredmény nemcsak látható, hanem az intézmény hírnevében és erkölcsi megújulásában is érezhető: az iskola jó híre azóta több száz kilométerről is vonzza a továbbtanulás előtt álló gyermekeket és szüleiket.

A következő célpont a Bodrog partján álló vár megtekintése volt. A Trianon utáni Magyarországon a Sárospataki Vár azon kevés történelmi emlékhely közé tartozott, amely meglehetősen jó állapotban maradt ránk. A közös ebéd elfogyasztása után különleges élményben volt részünk: Herceghúton várt ránk egy pincészet, ahol a szőlőművelés és borászat tudnivalóinak meghallgatása mellett természetesen meg is kóstoltuk a komoly munka eredményét.

Vasárnap dr. Fodor Ferenc lelkipásztor fogadott bennünket, majd bemutatta dr. Mátyás Péter főgondnok urat, akiktől hallhattuk a gyülekezet és a templom múltjának és jelenének, valamint a város, a magyar történelem és a reformáció kapcsolatának történetét. A templom büszkesége az 1871-ből származó orgona, melyet a kor egyik legnagyobb orgonaépítő mestere, Ludwig Mooser

készített a templom alapításának 100. évfordulójára. Az osztrák származású mester műhelyéből került ki többek között az esztergomi és az egri bazilika orgonája is. A sárospataki orgona eredeti állapotában maradt meg, így ez az ország egyetlen ilyen jellegű műtárgya, mely mai napig az istentiszteletek zenei kíséretének legfontosabb eszköze.

Az istentiszteleten ígét hirdetett Vad Zsigmond esperes úr Márk evangéliumának 10. fejezete alapján, majd az énekkar 8 énekszámmal szolgált, melyeket Vass Sándor és Tóth Dániel karnagy vezényelt. Trombitán Sáfrányos Miklós, a sárospataki Eszterházy Károly Főiskola trombita tanára kísért a kórust, illetve Vad Péter – aki az istentisztelet kántori szolgálatát is ellátta – orgonajátékával ékesítette az előadott műveket.

Habár egy teljes hétvégét töltöttünk együtt Sárospatakon, mégis úgy tűnt, mintha egy szempillantás alatt véget ért volna ez a két nap. Hálás szívvel gondolok vissza erre a kirándulásra, és remélem, lesz még lehetőségünk az énekkar tagjaival ilyen utakon részt venni a jövőben is.

Nagyné Berta Rózsa presbiter, énekkari tag

Magyar kálvinisták fészkei

Presbiteri kirándulás Cegléd–Nagykőrös–Kecskemét útvonalán

A Debrecen-Nagytemplomi Református Egyházközség presbitereinek, négy lelkészének és néhány családtagnak 34 fős csoportja 2016. szeptember 17-én, szombaton reggel 7 órakor – egy esősen induló napon – autóbusszal indult kirándulásra a tavaly megkezdett, a „magyar kálvinisták fészkei” elnevezésű megismerési programjának idei folytatására. Múlt évben Gönc, Vizsoly, Hejce és Mád volt célpont, idén pedig Ceglédre, Nagykőrösre és Kecskemétre látogattunk el.

Mire Ceglédre értünk, túl voltunk az esőn. Friss, tiszta levegőben léptük át Közép-Európa legnagyobb légtérű, egy 60 méter magas kupolát hordozó, a jelenlegi formáját a XIX. század végén, Hild József tervei alapján elnyerő Református Nagytemplomának küszöbét, mely épület a város jelképe. Háнка Levente lelkész – egykori debreceni indulására is emlékezve – szívélyesen fogadott bennünket. Ismertette a templom történetét, a gyülekezetük életét, munkáját, illetve a város másik, kisebb

református gyülekezetének jellemzőit. Beszelt a városban máig ható Kossuth kultuszról is, távozásunkkor pedig bepillanthattunk a gyülekezeti teremben folyó ifjúsági foglalkozásba.

Nagykőrös sok személyes, kedves kapcsolódást is mutatott. Láthattuk Vad Zsigmond esperes úr általános iskoláját,

szoboralkotás áll. A Református Gimnázium egykori nagy tanári karának akadémikus tagjai – Arany János, Salamon Ferenc, Szilágyi Sándor, Szabó Károly, Szász Károly, Szigeti Warga János, Tomory Anasztáz – mellett elgondolkozhattunk a honfoglaló Bor Kalán ősi alakján. A több száz éves alapon nyugvó

gyermekkori lakhelyét és a házat, ahova német órákra járt. Idegenvezetőnk Novák László akadémikus, helytörténész, nyugalmazott múzeumigazgató volt, aki lelkesen kísért bennünket végig a városi múzeum patinás, klasszikus épületén, ami előtt két híres Varga Imre

szép, új formájú, 75 méter magas, így Pest megye legmagasabb építményeként jegyzett Református Templomban Szabó Gábor lelkészelnök beszélt a gyülekezeti életéről, az épületről, valamint az orgona áthelyezésekről. Lelket emelő érzés volt Dávid István orgonaművész-

kántor orgona kísérete mellett énekelni a 42. zsoltárt. A híres régi Református Gimnáziumot és a Károli Gáspár Egyetem Tanítóképző Főiskolájának új épületét kívülről néztük meg. Megható volt látni az Arany Jánosra utaló jelek sokaságát a városban, mely település jelentős szereppel bírt a költő életében.

Kecskeméten a nagy hagyományú Református Templomban Varga Nándor elnöklelkész mutatta be a városban egyetlen gyülekezetet alkotó reformátusok szerteágazó aktivitását és színes életét. Imponáló volt látni, hogy a hitélet

mellett a 320 főt foglalkoztató, egyház által fenntartott intézmények működését is milyen hatékonyan és átláthatóan végzi a gyülekezet. Kedves zenei rejtvényt kellett megfejtenünk a kántor úr orgonazenei feladványaként, mely során nem vallottunk szégyent, hiszen a csapatban levő kitűnő zenészeink felismerték a 351. dicséretet. Adózhattunk Kodály Zoltán emlékének is: a „Tanár Urat” ábrázoló szobor hátoldalán olvashattuk a Kecskeméti Végh Mihály, egykori városbíró által írott vers strófáit, amit a város nagy szülöttje a *Psalmus Hungaricus* művében zenésített meg. Utunkat a Református Ó-Kollégium épületében működő, egyháztörténeti Ráday Múzeumban folytattuk. Itt Fogarasi Zsuzsa igazgatónő mutatta be a Ráday Pál és fia, Gedeon által alapított jelentős magyar református gyűjtemény művészettörténeti értékeit. Megnéztük továbbá a páratlan Fuxreiter-ásványgyűjteményt is. Búcsúzóul – Ráday Pálra emlékezve – elénekeltük a 478. dicséretet.

Az utolsó szervezett program egy közös ebéd volt a Kecskeméthez közeli Csalánosi Csárdában, ahol tájjellegű ételt és italt fogyasztottunk az asztali áldás után. Zárásként az 52-es úton, Dunaföldvár–Kecskemét között megálltunk egy olyan helyen, minek látványa alapján elképzelhető, hogy Petőfi Az *Alföld* című versében ezt említi. A vers felolvasása után szép, napos alkonyban indultunk vissza, és Isten áldásának köszönhetően, szerencsésen hazaérkeztünk.

Dr. Sipka Sándor presbiter

Halottak napja árnyékában

„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket.” (2Kor 1,3-4)

Mécses, temető, koszorú, töklámpás. Társadalmunk november elején különleges utazásra hívja az embert, egyfajta „temetőjárásra”. Az utazás kiindulópontja a X. századi clúnyi apátság, ahol elkezdődött a holtakra való emlékezés és a holtak üdvéért való imádkozás. A XIV. században már általánosan is bevezették, míg napjaink állomására érkezve azt láthatjuk, hogy világnézettől, vallástól függetlenül útítársai lettünk egymásnak az emlékezés kifejezésében. Az elmúláshoz, halálhoz való misztikus

viszonyulás belső útja különleges fizikai formát ölt. Van, aki gyertyát gyújt, van, aki áruhát ölt a szabadulás zálogaként, hogy ő maga is úgy nézzen ki, mint a gonosz szellem, akit a halál küld el az alvilágból. Mindezekben pedig kirajzolódik az a szorongás és aggodalom, amit az emberi halandóság kelt, mögötte pedig az elmúlástól, a „nem-léttől” való félelem áll.

Felmerül a kérdés, hogy reformátusként ezt az utat látva, hogyan viszonyuljunk a halottak napjához és a halálhoz?

Először is azt láthatjuk, hogy a Szentírásban a halál értelmezése fejlődésen ment keresztül, amelynek fordulópontját Jézus Krisztus jelentette. Az Ószövetségben az embert nem a halál érdekelte, hanem az, hogy milyen életet élhet. A halál az élet kíséző jelensége, ami minden embert egyformán érint és utolér. Az Újszövetségben Jézus halála és feltámadása azonban határozottan megváltoztatta az emberi lét értelmezését. Krisztus váltságahalála által Isten az ember számára egy teljesen új kapcsolatot

lehetőségét ajánlotta fel, amelyben nem a halál feletti szorongás van első helyen, hanem Jézus helyettes áldozata, amiben mindenkit megbékéltetett önmagával. Isten ígérete, miszerint Jézusban feltámasztja a halottakat a vele való közösségre, teljesen átalakítja a bibliai ember és a keresztyén ember szemléletét. Az Újszövetségi halálszemlélet legfontosabb jellemzője a reménység, ami habár komolyan veszi a földi lét elmúlásának valóságát és fájdalmát, de közben látja a halál fölött győztes Isten feltámasztását és vigasztalást, erőt adó jelenlétét.

Másodszor, a Szentírás az élet szóval nem csak a pusztá létezést jelöli, hanem ez a kifejezés a földi élet mellett az örök életre is utal. *„Ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhozza Jézus által, vele együtt.”* (1Thessz 4,14) A keresztyén ember számára ez nyújt reménységet a gyászhoz való viszonyulásában. Ez a látásmód segíthet abban, hogy a veszteség feletti fájdalomban egy új személyiség bontakozzon ki, amiben a Szentlélek hitet formáló ereje és a Krisztushoz tartozás biztonsága alakít bennünket. Figyelnünk kell Isten gondviselő szeretetére, amely az élő reménységet munkálja. Erre utal Kálvin János híres művében, az *Institutióban*: „a feltámadás bizonyosságában kell megerősödnünk életünk útján.”

Isten a Szentírás szerint vigasztaló Úrként áll az ember mellé, amit így foglал össze a Heidelbergi Káté első kérdése és felelete: 1. Mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod? Az, hogy testestől-lelkestől – akár élek, akár halok – nem az önmagamé, hanem az én

hűséges Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok. Ő drága vérével minden bűnömért maradéktalanul megfizetett, és az ördög hatalmából megszabadított. Úgy megőriz, hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál se hullhat le fejemről, sőt mindennek üdvösségemre kell szolgálnia. Ezért Szentlelkével bizonyosságot ad örök életemről, és szív szerint hajlandóvá és késszé tesz arra, hogy szüntelenül neki éljek.

Harmadszor pedig láthatjuk, hogy élő reménységünk Krisztus által van, aki megvigasztalja az embert. A gyász, a fájdalom érzését számos helyen szemlélteti a Biblia, például ahogy maga Jézus is gyászolja barátját, Lázárt. Ő azonban nemcsak a gyászolási szokásokat ismeri, hanem a halál hatalmának mélységét is. Az az erő, amelyik Jézus Krisztus válságművében legyőzte a halált, újjá teszi a benne bízó ember reménységét.

Mit tehetünk hát reformátusként a „temetőjárás” útvesztőjében? Engedjük meg teremtető, gondviselő és megváltó Urunknak, hogy legyen a mi belső útítársunk a halál és veszteség fájdalmában. A külsőségek elrendezése előtt engedjük, hogy Jézus Krisztus békét teremtsen bennünk ígérete szerint: *„Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.”* (Jn 14,27)

Tóth Dorottya Tünde beosztott lelkész

„Jézus szeret minden kicsi gyereket”

Nagytemplomi Családi Délután Bánkon

Gyülekezetünk közösségében első alkalommal került megrendezésre 2016. szeptember 24-én, szombaton a Nagytemplomi Családi Délután, melynek a Bánki Református Általános Iskola szolgált helyszínéül. Nagy készülődés, szenvedés, izgalom vett körül bennünket a rendezvény előtti utolsó napokban. Reménykedve és imádkozva tekintettünk a várva várt nap elé és sóvárogva néztük az időjárás jelentéseket is, hiszen a megelőző napok igen borúsak, hidegek voltak. Azonban, Istennek hála, szeptember 24-én mégis csodálatos napsütés köszöntött ránk.

Bánkra megérkezve és a helyszínre ki-
pakolva a családok hamar elkezdtek gyü-
lekezni. Közel száz résztvevő jelent meg
azért, hogy egy nagy családként, együtt
dicsérjük Istent, hallgassuk az Ő Igéjét, és
zenében, énekszóban, játékokban és meg-
annyi mosolyban tegyünk biznyságot
az Ő nagy nevééről. Alkalmunkat ének-
léssel kezdtük, melyet Vad Zsigmond
esperes úr köszöntése és igei szolgálata
követett. Ezután lehetőség nyílt a gyer-
mekek és szülők számára beszélgetésre,

különböző játékokra zárt és nyílt terepen
egyaránt. A mozgás mellett arcfestés és
többféle kézműves foglalkozás is várta a
gyülekezet legkisebb jait.

A három órás rendezvényen család-
dok ismerkedtek meg egymással, már
meglévő kapcsolatok mélyültek el, gyer-
mekek között barátságok szövődtek és
új családok is nyerhettek betekintést
gyülekezetünk életébe.

Azt gondolom, hogy mosolyban,
kacagásban, ismerkedésben és mély be-
szélgetésekben teli alkalmon lehettünk
együtt több mint 25 család és számos
szervező, segítő jelenlétében. Progra-
munkkal kapcsolatban a hálaadás az,
mely megfogalmazódik bennem, még-
pedig Isten iránt, hogy lehetővé tette
számunkra ezt az együttlétet, továbbá
azért is, hogy sok kedves és segítőkész
embert állított mellém a jó Atya e pro-
gram megvalósításának érdekében.

Nagyné Török Csilla beosztott lelkipásztor

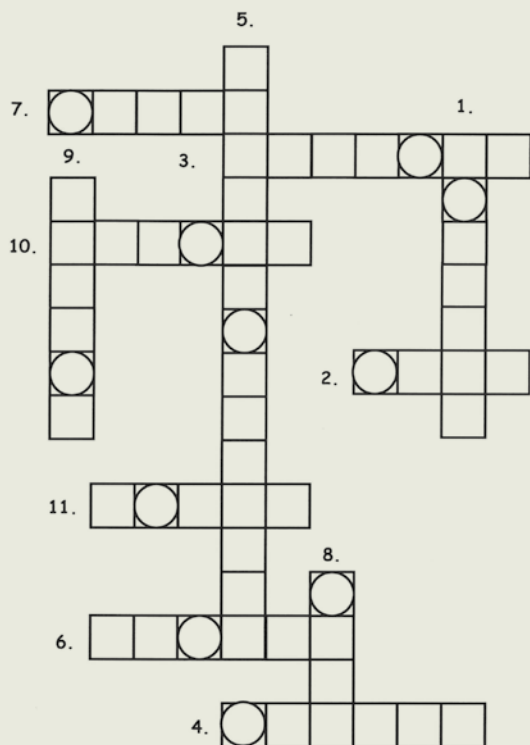

Rejtvény

Azon iskolás gyermekek, akik beküldik nevükkel ellátva a rejtvény megfejtését a nagytemplom@reformatus.hu címre vagy a Lelkeszi Hivatalba november 20-ig, részt vesznek egy sorsoláson, melyet a november 27-i gyermek-istentiszteleten tartunk.

A nyeremény 1000 Ft-os vásárlási utalvány a Karakter 1517 Könyvesbolt és Kávézóban 5 gyermek részére.

Fejtsd meg a mondatokat! A válaszokat írd a számhoz tartozó négyzetekbe. A karikás betűket sorrendben összeolvasva megkapod a megfejtést!

1. A reformáció hónapja.
2. Ezzel zárjuk az imádságainkat.
3. Isten háza.
4. Így nevezzük azt, akit meghívunk valahova.
5. Vasárnap 10 órakor kezdődő alkalom a templomban.
6. A gyülekezetben orgonajátékkal vezeti az éneklést.
7. Isten szeretett Fia.
8. Mózes fiútestvére.
9. A templomnak ebben a részében szól a harang.
10. A Nagytemplomban is van ilyen, több mint négyezer sípból áll.
11. A világ Teremtője, életünk Ura.

Szeretettel gratulálunk előző nyerteseinknek:

Oláh Rebeka, Szekeres Blanka, Kubinyi Míra, Hodossy-Takács Ráhel,
Kerekes Luca.

„Engedd, hogy vidámságot
és örömet halljak, és megújuljanak
tagjaim.”

Zsolt 51,10

Szüreti mulatság a Nyitott Ajtóban

Gyülekezetünk Nyitott Ajtó Szociális Központja október 5-én Szüreti napot rendezett, mely rendezvényre több testvér-gyülekezetet is meghívott a Központ vezetője. A vendégeket 10 órára vártuk a felújított Gyülekezeti terembe, ahol Isten kegyelméből mintegy százan lehettünk együtt ezen az alkalmon.

Ilikének, a Központ vezetőjének köszöntő szavai után az áhítatot Tóth Dorottya Tünde lelkészünk tartotta: a 196. dicséret elénklését követően Isten szent igéjét a Prédikátorok könyve 3. részében leírtak alapján hallgathattuk, miszerint „Mindennek rendelt ideje van”. Az áhítat közös imádsággal és a

254. dicséret éneklésével zárult, majd ezt követte a meghívott testvérgyülekezetek, így a Debrecen-Széchenyi-kerti Gyülekezet, a Nagyerdei Gyülekezet, a Nagycsere–Halápi Gyülekezet és a Hajdúsámsoni Gyülekezet képviselőinek köszöntése.

A szüreti multság programját színesítette a Nyitott Ajtó Szociális Központ időseinek műsora, melyet ügyesen és vidáman adtak elő Uriné Erzsike vezényletével az erre felkért testvérek. A színdarab nagy vidámságot, és kacagást váltott ki témája és története miatt, melyre lehet következtetni a darab címéből is: *Pletykás asszonyok*.

Népdalok éneklése és a szőlővel, borral kapcsolatos versek elszavalása után a nagyon jó ízű ebéd következett. Utána

kötetlen beszélgetések zajlottak, amikor a feltálatl torták, édes és sós sütemények, gyümölcsök, valamint borok ízlelése mellett a már egymást ismerő és most megismerő testvérgyülekezeti tagok kerülhettek közelebb egymáshoz.

A zene és tánc sem maradt el, ki zárólag a tombola-sorsolás ideje alatt tartottunk szünetet. A délután fél 4-ig táncoló idősek szórakozása, öröme és felszabadultsága maradandó élményt nyújtott minden jelenlévő számára. Hála adunk Istennek ezért a szép őszi összejövetelünkért, és reméljük, hogy sok ilyenben lesz még részünk.

Salánki Sándorné gyülekezeti tag

Szüreti mulatság az Immanuel Otthonban

***„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők.
Aki bennem marad, s én benne, az bő
termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem
tehettek.”***

Hajdanán a szüret egy egész közösség közös tevékenysége volt, amelyet a nap végén a mulatság zárt. Nem volt ez másképp az Immanuel Otthonban sem: gyerekek, fiatalok, szülők, a munkatársi közösség, önkéntesek együtt szüreteltek és készítették a mustot.

2016. október 5-én került megrendezésre az Immanuel Otthon akadálymentes „szőlőföldjein” a szüreti mulatság. A szőlőfürtök és kacsok csodálatos módon néhány óra alatt termettek a korlátokon és kapaszkodókon, melyeket a fűre kis kezecskék hamar kosarakba szedtek.

A Mosoly Ifi rövid megnyitó műsorával vette kezdetét a szüretelés, és miután a kiskosár megtelt, a darálóhoz, majd pedig a préshez vitték a termést, és izgatottan vártuk a must elkészülését. Mindeközben a szeretetvendégségen feltálatl finomságok enyhítették a szüretelés fáradalmait.

Miután a szorgos diáksereg az összes szőlőt leszedte és elkezdődtek a préselés munkálatai, a Nagytemplomi Gyülekezet tagjaiból álló citera zenekar műsora – Csabina Sándor gondnok úr és felesége, valamint Vad Péter részvételével – nyitotta meg a „szüreti bált”.

A fellépők sorában követte Őket a Hajdú Néptánc Együttes, akiknek műsora után együtt járhatott körtáncot minden járni tudó, kerekesszékes és korzettben ülő gyermek is, ami igazán jó kis mulatság volt mindannyiunk számára.

Gyermekeink hite ismét megszégyenített minket, nagyokat: a szüretet megelőző napokban többen kezüket kulcsolva kérték, mutogatták, mondták a maguk sajátos nyelvén, hogy imádkozunk a jó időért. Úgy látszik, kedves volt kérésük, hiszen megkaptuk a jó időt a szüret néhány órájára, és csak azt követően jött el a napokig tartó esőzés.

Eölyös Eszter szociálpedagógus

VIII. ADVENTI KONCERTEK A NAGYTEMPLOMBAN FŐVÉDNÖK: DR. FEKETE KÁROLY PÜSPÖK

CSÍK ZENEKAR

DEC.
5.

DEXTER WALKER
& ZION MOVEMENT (CHICAGO, USA)

GOSPEL KARÁCSONY

DEC.
12.

IDEGENEK AZ ÉJSZAKÁBAN

KAMARÁS IVÁN

RC Debrecen

SINTRA
ÉS KORTÁRSAI

DEC.
19.

JEGYEK VÁLTHATÓK: A FÓRUM DEBRECEN BEVÁSÁRLÓKÖZPONT CAMEL MÁRKABOLTJÁBAN,
A KÖLCSEY KÖZPONTBAN, A TOURINFORM IRODÁBAN ÉS A HAJDÚ-BIHARI NAPLÓ SZÉKHÁZÁBAN

ONLINE JEGYVÁSÁRLÁS KEZELÉSI KÖLTSÉG NÉLKÜL: GAG.JEGY.HU

„Dicsérem az Urat, amíg élek,
zsoltárt zengek Istenemnek,
míg csak leszek.”

Zsolt 146,2

Amikor az ember hobbija hivatássá válik

Interjú Csorba Gergővel

Vasárnaponként bizonyára mindenki hallotta már a Nagytemplom orgonájának fület gyönyörködtető hangját, de talán sokan nincsenek tisztában azzal, hogy ki is szólaltatja meg ezt a híres hangszert. Csorba Gergővel, gyülekezetünk kántorával beszélgettünk életéről és munkásságáról.

– *Mióta vagy a Nagytemplom kántora? Hogyan kezdődött el ez a történet?*

– 2005. január óta dolgozok itt a Nagytemplomnál, szóval lassan 12 éve, de természetesen nem akkor kezdtem orgonálni. 10 évig zongoráztam, akkor még zeneiskolásként – mely nagyon jó alap az orgonához –, utána elkezdtem gitározni, később pedig orgonálni. A kántorizálást egy szabolcsi kis faluban

kezdtam, Tiszakanyáron, ahol édesapám volt a lelkész. Mivel nem volt kántora, saját maga csinált mindent, ezért amikor odáig értem tanulmányaimban, hogy el tudtam játszani a négyszólamú korálokat, segítettem neki, hogy ne kelljen az istentiszteleten az orgona és a szószék között szaladgálnia. Ez 3-4 év lehetett, bár nem emlékszem pontosan. Amikor Debrecenbe költöztünk, az István király téri, az akkori Széchenyi-kerti gyülekezetbe kerültem, ahol kerekén 10 évig szolgáltam. Így amikor a Nagytemplomba meghívtak, már jó másfél évtized tapasztalata állt mögöttem ezen a téren.

– *Mi pontosan a feladata a Nagytemplom kántorának? Csak az orgonálás az istentiszteleteken?*

– Ez egy nagyon sokrétű feladat, a vasárnapi három istentisztelet mellett esküvők, keresztelők és temetések egész sora várja az orgonistát, szombatonként például igen gyakran kora délutántól estig folyamatosan esküvők vannak. Ezen kívül, hála Istennek, egyre több orgonakoncert és orgonabemutató van nálunk, hiszen a Nagytemplom orgonája messze földön híres és nagyon sokan szeretnék hallani a hangját, ha ellátogatnak Debrecenbe és bejönnek a templomba. A zenés áhítatok szervezése is az orgonista feladata, az egyéb koncertek esetén már szerencsére vannak erre szakosodott kollégák, akik jobban értenek ehhez. Az orgona karban tartása viszont kizárólag a kántor feladata, ez azt jelenti, hogy minden kisebb, nagyobb hibát ki kell tudni javítani, és rendszeresen, nagyjából két-három hetente hangolni kell a hangszert, ami egy 2-3 órás komoly koncentrációt igénylő feladat.

– *Mivel foglalkozol a kántori szolgálatok elvégzése mellett?*

– A kántorizálás mellett zenetanárként is dolgozok: a Kodály Zoltán Zene-művészeti Szakgimnáziumnak és a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karának vagyok klasszikus gitár tanára. Emellett gitárművészként és orgonistaként elég sok hangversenym van, amelyekre nagyon sokat kell készülni, ez teszi ki időm nagy részét. Az önálló koncertek mellett egy gitárduó tagja is vagyok, amelyben Vitányi Judittal játszunk együtt már évek óta, akit sokan jól ismerhetnek a televízió képernyőjéről. Ezen kívül van két zenekarom, az egyik a Nagytemplomhoz tartozó „Hírnök”, amellyel református énekeskönyvi énekeket és ifjúsági énekeket dolgozunk fel, a másik pedig egy

jazz-trió, a „Mixolid”, akikkel tavaly már bemutatkoztunk a Karakter kávézóban.

– *Milyen hangszereken játszol? Van esetleg közülük kedvenced?*

– Nem tudom szám szerint megmondani, hogy hány hangszeren játszok, soha nem számoltam még meg. Minden hangszer érdekel és ha a kezembe kerül egy, akkor addig próbálkozok vele, amíg sikerül néhány szép hangot kicsalni belőle. A kérdés sokkal inkább az, hogy milyen szinten tud az ember játszani, mert ebben azért jelentős különbségek vannak. Mindenesetre hivatalosan négy hangszeren tanultam: zongora, gitár, orgona és trombita. Ezek közül mindig az a kedvenc hangszere, amelyiken éppen játszok. Minden hangszernak megvan a maga sajátossága, pont ez teszi különlegessé. A gitárt például az ölembé veszem, ami eleve egy bensőséges viszonyt jelent, az orgonához pedig odaül az ember és szinte eltörpül mellette. A gitár lágyan, csendesesen szól hozzám, az orgona pedig monumentális erővel tud megszólalni. Sokszor a lelkiállapotomon múlik, hogy melyikhez van inkább kedvem.

– *Mindig zenész szerettél volna lenni, vagy volt más is tervben?*

– Eleinte építézmérnök szerettem volna lenni, és úgy képzeltem el, hogy csak a szabadidőmben, kedvtelésből fogok zenélni, de hamarosan rájöttem, hogy mindennél jobban szeretem a zenét és ezt akarom csinálni egész életemben. Úgy hiszem, jól döntöttem, hisz egész életem a zene, és elmondhatom magamról azt, amit csak kevesen: a hobbim a munkám, így egész nap a hobbimmal foglalkozhatok és ráadásul még meg is élek belőle.

Lucski Zsófia kommunikációs munkatárs

„Felfoghatatlan az a tudat, hogy megtörtént”

Nagyné Török Csilla beszámolója lelkésszé szenteléséről

„Semmiért ne aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 5,5-7). Ezt az áldó igét helyezte szívemre Vad Zsigmond esperes úr a Lelkészszentelő ünnepi istentiszteleten október 8-án, szombaton.

Ezt hallva öröm, megnyugvás, mégis erőteljes szívdobogás, izgatottság fogott el. Valahogy ezekkel a szavakkal tudnám kifejezni azt az elmondhatatlan érzést, melyet ott és akkor megéltem. Hihetetlen, és most is felfoghatatlan az a tudat, hogy megtörtént...végre. 2009-ben, amikor elkezdtem tanulmányaimat a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen, még gondolni sem mertem arra, hogy egyszer majd én is ott fogok állni úgy, ahogyan a „nagyok” álltak ezen a helyen és esküt tehetek úgy, ahogyan ők is tették. Akkor még ez csak egy álom volt, mely ott lebegett előttem a sok vizsga idején. Azonban most, 2016-ban, hét év elteltével megtörtént. Istennek hála, lelkipásztor lett belőlem.

Azt kell mondanom, hogy megnyugodtam, hiszen – habár tanulmányaimat tovább folytatom – amit általános iskola 7. osztályában célul kitűztem magamnak, azt elértem. Emlékszem arra a pillanatra, amikor édesanyám mellett ülve a karcagi nagytemplomban felnéztem a szószéken prédikáló nagytiszteletű úrra és azt súgtam: egyszer én is ott szeretnék állni. Elhatároztam, hogy amit gyermekként kaptam lelkipásztoraimtól lelki vezetés formájában, azt szeretném majd egykor én is továbbadni. Csodálatos felismerés mindezek tudatában az, hogy most itt, a nagytemplomi gyermekek között szolgálhatok, a jövő gyülekezeti tagjai között tevékenykedhetek, hiszen ezáltal lehetőséget kaptam Istentől arra, hogy célomat megvalósíthassam.

Nagyné Török Csilla beosztott lelkipásztor

„Ez nem munka, ez szolgálat...”

Interjú Kiss Ilonával

Mai napig megüti a fülét Kiss Ilonának, ha valaki igazgató asszonynak szólítja – bár neve mellett ez a titulus áll, ő továbbra is úgy érzi, hogy szívesebben marad mindenki számára egyszerűen Ilike. Október 1-jén volt húsz éve, hogy elkezdődött pályafutása a Nyitott Ajtó Szociális Központban.

– *Hogyan lett a Nyitott Ajtó Szociális Központ munkatársa?*

– 1996 tavaszán kezdődött a történet. A Dunántúlról költöztünk ide a családommal, GYES-en voltam a lánnyommal, nem ismertem sem a várost, sem az embereket, de a Nagytemplomi alkalmak rögtön egy otthonos, szeretetteljes közeget biztosítottak számomra. Egyszer megszólítottam esperes urat, hogy szociális asszisztens végzettséggel rendelkezem, és szívesen segítenék az ehhez kapcsolódó feladatok ellátásában. Esperes úr jónak gondolta ezt a kezdeményezést, hiszen az általa látott külföldi példák azt mutatták, hogy szükség van olyan gyülekezeti munkásra, aki nem konkrétan lelkipásztori szolgálatot végez, hanem egyéb szociális feladatokat lát el. Első feladataim közé tartozott az idős gyülekezeti tagok látogatása, valamint az újonnan kereszttelt gyermekek családjainak felkeresése, melyekből

hamarosan kialakult egy Kismamakör és egy Nyitott Ajtó beteglátogatói csoport. Nagyon sokféle szolgálatot kipróbáltam, melyek által rájöttem, hogy melyik az a terület, ami tényleg közel áll hozzám. Az idősebb közeg volt az, akik között igazán komfortosan mozogtam, és az ezzel járó szervezési, irányítási feladatokban pedig megtapasztalhattam, hogy nekem ez az igazi erősségem. Hálas vagyok ezért az első tíz évért, hiszen számomra is világossá vált, hogy ki is vagyok valójában.

– *Mi változott 10 év után?*

– 2003 októberében elindultunk egy úton, hogy ebből az önkéntes közösségből egy intézményt hozzunk létre, ami 2004 januárjára sikeresen létrejött. Jelenleg 36 kollégával, összesen 5 részlegen folytatjuk tevékenységünket, többek között az idősek nappali ellátásában, házi segítségnyújtásban és a hajléktalanok segítésében. De az intéz-

ményesülésen kívül az én életemben is nagy változások zajlottak le. Szakmailag és emberileg is nagy utat jártam be, melyeket 20 évvel ezelőtt még elképzelhetetlennek tartottam volna. Ha előre tudtam volna, hogy milyen nehézségek várnak rám – szüleim elvesztése, válás, lányom külfldre költözése, betegségből adódó bizonytalanság –, valószínűleg azt mondtam volna, hogy én ezt nem bírom végigcsinálni. De ebben a lelki válságban az Úristen nyújtott nekem segítséget: a bejáratí ajtómon minden egyes nap elolvasom, hogyan szólt Isten Jeremiás prófétához: „*Én vagyok az Úr [...] Van-e számomra lehetetlen?*” Ha az elmúlt két évtized konklúzióját kellene levonnom, akkor azt mondanám, hogy az Úristen nélkül annyira sem lennék képes, amire a kapott adományok alapján képes lehetnék, de vele még azt is véghezviszem, amit egyedül nem tudnék. Hálás és boldog vagyok az életemért,

és mindenkinek azt tanítom, hogy vegye észre az élet szépségét, minden nehézsége és küzdelme ellenére.

– *Mit jelent Önnek a Nyitott Ajtó Szociális Központ?*

– Úgy vélem, én a világ legjobb munkahelyén vagyok, ahol nem dolgozok, hanem szolgállok. Ez a hely értelmet adott az életemnek, és állandó élő jelét biztosítja Isten szeretetének. Ha kesereg az élet nehézségei miatt, ránézek azokra az emberekre, akikkel nap mint nap kapcsolatba kerülök. Hogyan tudnék búslakodni a saját egészségem miatt, amikor olyanokkal találkozok, akik húsz éve nem tudtak felkelni az ágyból, vagy végtagok nélkül kénytelenek leélni az életüket? Amikor a válásom után nehéz anyagi helyzetbe kerültem, akkor szembesültem azzal, hogy van, akinek harmincezer forintból kell gazdálkodnia minden hónapban. Ha munka után hazamegyek, és elcsüggedek, hogy nem

Ünnepi köszöntés
a Nyitott Ajtó Otthonban

vár otthon senki, akkor eszembe jut, hogy hány hajléktalannal találkozok, akiknek nincs hová hazamenniük. Ezek a tapasztalatok segítettek felismerni, hogy elégedett lehetek az életemmel, és ezek a nehézségek úgy formáltak engem, hogy jobban tetszik a mai Ilike, mint aki 10-20 évvel ezelőtt voltam.

– *Melyik az elmúlt 20 év legemlékeztetesebb pillanata?*

– Nem tudnék egyet kiemelni. Ha egy segítő szakmában nem tanulja meg az ember, hogy minden napnak megvan a maga öröme, akkor valószínűleg nem jól végzi a munkáját. Sokan esnek abba a hibába, hogy várják, hogy az életük minden

területen tökéletes legyen, de szerintem olyan nincs, hogy minden passzoljon. Minden egyes nap sok élményben van itt részem, és ezek egytől-egyig ugyanolyan szép emlékek számomra. Volt, hogy egy fogyatékkal élő gondozottunk virágot hozott születésnapomra, egy kar nélküli nénivel táncoltam a szüreti mulatságon, de az is előfordult, hogy egy idős betegünk a halálos ágyán megköszönte nekem, hogy gondoskodtam róla. Az ilyen élmények között nem lehet sorrendet felállítani, viszont gazdaggá teszik az életemet. Ezekből lett boldog és hálataljes a szívem.

Lucski Zsófia kommunikációs munkatárs

A reformáció értékei a múltban és a jelenben

Interjú Vad Zsigmonddal

A reformáció nem pusztán a 16. század emléke. Egy közös örökség mindannyiunk számára, melynek nélkülözhetetlen eleme a megújulás. A reformáció 2017-es jubileuma arra kéri a választ: milyen szerepet játszanak a reformáció értékei a mai korban? Milyen területeken érhető tetten hatása napjainkban? Ezekről a kérdésekről beszélgettünk Vad Zsigmond esperes úrral.

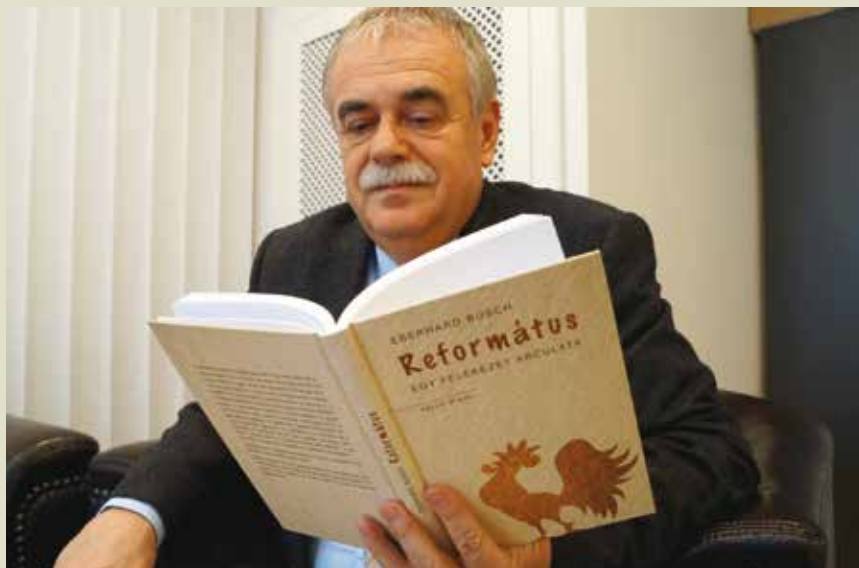
– *Mi változott vallásunkban 1517. október 31-e után?*

– Az egyik legjelentősebb változás az Isten Igéjének a központba kerülése a korábbi egyházi hagyományokkal szemben. A reformáció rádöbbsentette az embereket arra, hogy lehet közvetlenül is kapcsolatot létesíteni az élő Istennel,

nincs szükség semmiféle közbenjáróra, mert Isten az Ő Fia, Jézus Krisztus által közel jött hozzánk, ismer bennünket személy szerint, és a mi javunkat akarja.

– *Miben érezhető a reformáció hatása?*

– A reformáció alapvetően megváltoztatta az emberek gondolkozásmódját. Hatással volt a gazdasági, kulturális éle-

tükre, és előmozdította a nemzeti önazonosság megismerését és megerősítését. A reformáció következményeként lendületet vett a bibliafordítás, és a nemzetek nyelvein olvasható Szentírás a nyelv fejlődésén kívül a nemzeti öntudatra is nagy hatással volt. Emellett a modern gazdálkodás alapjait is a reformáció felszabadító hitvilága segítette elő.

– *Ön szerint vannak olyan területei hitünknek és egyházunknak, ahol szükségünk lenne egy újabb reformációra?*

– A reformáció szó magában foglalja a szüntelen megújulás lehetőségét, ebből fakadóan ez feladata is a mindenkori hitvalló református keresztyénnek. Ez a feladat nemcsak hitvallásos jellegű, hanem missziói irányultságú is.

– *Hogyan lehet a 21. században felkelteni a fiatalok érdeklődését a vallás iránt?*

– Nincs más út ma sem, mint az Igéhez, a Krisztushoz való visszatalálásnak az útja. Reformátusnak lenni azt is

jelent, hogy Krisztust hirdetjük, és az Ő tanításai szerint élünk ebben a világban. Meg vagyok arról győződve, hogy ha ez a kettő szorosan, egymástól elválaszthatatlanul jelentkezik, akkor az ma is vonzóvá tud lenni a fiatalok számára. Nem erőszakkal, nem különböző 21. századbeli modern módszertannal lehet őket megnyerni, hanem őszinte, igaz hitből fakadó szeretettel és útmutatással.

– *Mitől lesz valaki igazi reformátussá?*

– Aki valóban a református hit szerint éli életét, annak az életét alapjaiban meghatározza ez a mondat: „Egyedül Istené a dicsőség”. Ez nem csupán egy szlogen, nemcsak a refrénje a mi hitünknek, hanem az emberi élet értelmét fejezi ki. Azért élünk ezen a földön, hogy szavainkkal, cselekedeteinkkel és egész életünkkel az Isten dicsőségét szolgáljuk.

Lucski Zsófia kommunikációs munkatárs

Bódás János

Református reformáció

Megőriztük a Hitvallást s az Igét századokon át,
tisztán és híven.
De csak könyvekbe zárva! – mert szívunktól nyelve,
szelleme már – már idegen.
Nem éljük, amit vallunk, (mint az ősök)
utunkban a Lélek már nem vezet.
Bár mindnyájunk közös célja a Béke,
de utána a Pénz s az Élvezet.
Üresedik a templom, nincs imádság
asztalnál, ágyban, üzemben, mezőn.

Isten népére nem ismerhet immár
bennünk a világ. Rosszul áll a pör:
vádjait szaporítja ellenünk sok
millió „Minőségi Ellenőr”.
Úszunk az árral, számunkra is sorra
ezrével nőnek az uborkafák, s kapaszkodunk,
mert nagy erővel vonz a
fősvény, úrhatnám kispolgáriság.
A múlthoz képest hol van a minőség?
Hiába van papíron igazunk,
hiába mondjuk tisztán az Igét ha
a cáfolata sokszor mi vagyunk!

Bizony, bizony a „Semper reformari”
ideje jött el s elsősorban ránk!
Nem szekta, „izmus”, Róma most a kérdés:
bennünk lobbanjon újra fel a Láng,
a szent Láng, ami őseinkben égett,
mitől sok fásult szív tüzet fogott
s áldozva szolgálták a hazát s népet,
szerények, tiszták voltak, s boldogok.
Itt az idő, hogy a Lélek vezessen
s azt tegyük, amit az Úr ma ránk kiró:
nékünk kell újjászületnünk, úgy lesz csak
majd református reformáció!

Keresztelések, konfirmáció, temetések

KERESZTELÉSEK

2016. augusztus 29. és 2016. október 14. között 16 gyermek, Vetési Vince; Vetési Anna Beáta; Lucski Dániel; Lucski Ivett; Mester Lili Csenge; Csuvár Csaba Ádám; Ilyés Zoé Emma; Gyöngyösi Dorián; Solymos Lelle; Tolnai Áron István; Dancsó Simeon; Panka Vince; Papp Vilmos; Csige László Sándor; Dósa Panna Aisa; Csorba Zoé részeseült a keresztség sákramentumában

„Menjete el tehát, tegyete tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe ...” (Mt 28,19)

HÁZASSÁGKÖTÉSEK

2016. augusztus 29. és 2016. október 14. között 13 ifjú pár, Csukás Márton és Léber Flóra Eszter; Nagy Tibor és Lavotha Zsuzsanna; Balogh Pál és Kőszegi Tímea; Bede György és Tóth Lilla; Tóth Dávid Imre és Varga Flóra Éva; Katona Gergely és Szabó Dóra; Czető Ferenc és Nagy-Lantos Mónika; Biró Gergely és Porkoláb Márta Zsófia; Cseh Ferenc és Volenszki Zsuzsanna; Szarvas Tamás és Högye Zsófia; Kigyósi Tibor és Varga Viktória Evelin; Kovács Róbert és Varga Gabriella; Gazdag Ádám és Széles Dóra kérte Isten áldását házasságkötésükre gyülekezetünkben.

„Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáálló segítőtársat.” (1Móz 2,18)

KONFIRMÁCIÓ

2016. szeptember 11-én, vasárnap 6 felnőtt konfirmált.

„Légy hű mindhalálíg, és neked adom az élet koronáját!” (Jel 2,10)

TEMETÉSEK

2016. szeptember havában: Egri Gyuláné (Kenderesi Mária) 79 évet; Magó Ferenc 83 évet; Gyarmati Ferencné (Kecskés Margit) 79 évet; Erdei Béla 95 évet; Szabó László 85 évet; dr. Balogh Tiborné (Újvári Erzsébet Kornélia) 86 évet; Facsar Imre 86 évet; Kerek Lajos 88 évet; 2016. október havában: Czigány Istvánné (Balogh Katalin) 86 évet; Kovács Barna 58 évet élt testvérünket temettük el.

„Én élek, ti is élni fogtok” – mondja feltámadott Urunk. (Jn 14,19)

I. Nagytemplomi Jótékonysági Bál

2016. november 26. 18 órától
Kapunyitás: 17 órakor

Helyszín:
Lovarda Kulturális
és Konferencia
Központ

4028 Debrecen,
Kassai út 26.

Résztvételével a Nyitott Ajtó Alapítvány
munkáját támogatja.
Az Alapítvány rászorulóknak
nyújt segítséget.

Adományokat kérünk és elfogadunk!
Résztvétel kizárólag előzetes asztalfoglalást
követően lehetséges.

Asztalfoglalás:

hétköznap a Lelkeszi Hivatalban (Piac utca 4-6.),
vasárnaponként a 10 órakor kezdődő istentisztelet után.

Fővédnök: Dr. Fekete Károly püspök

Programok:

- Köszöntők
- Szücs Tibor bűvész
- Cactus Country Club Debrecen
- Vacsora
- Guzsalyas néptáncsoport
- Tánc
- Tombola

Zenekar: Kondor Band

További részletek: www.nagytemplom.hu
Lelkeszi Hivatal (Telefon: 06-52/614-160)

Támogatóink:

